

אלומות סמינר ינואר 2026 רהט ומכון מופ"ת

יום רביעי ה-20 בינואר נפתח בסימן של יעילות דרומית:

אוטובוס שחיקה לנו בתחנת להבים עם **ופאא אלהוייזל** (הסגנית המופלאה של חאלד שלנו), שהטיסה אותנו בנוחות למרכז הפסג"ה ברהט. קבלת הפנים של חאלד הייתה כל כך חמה, שכשמצאנו על כל כיסא מתנה אישית עם השם שלנו, כבר הרגשנו לגמרי בבית.

אתגרים, נתונים ומה שביניהם אורית גולדברג פתחה לנו את הבוקר בשיעור חשוב לחיים: איך אתגר הוא בעצם המנוע הכי חזק לצמיחה. ואיזה מקום טוב יותר מרהט כדי לדבר על אתגרים? **מר חיר אלבוז** (יו"ר מכון אג'יק) הציג לנו מציאות מורכבת – מספרים על עוני ופערים שלא היו קלים לעיכול, אבל טבל אותם בהומור וציניות דקה שגרמו לנו להקשיב לכל מילה. הוא דיבר על "חברה לא מושקעת מלאת פוטנציאל" והשאיר אותנו עם תקווה לבניית מרחב משותף טוב יותר.

משם המשכנו למפגש אינטימי עם נשים בדואיות פורצות דרך. לשמוע על נשים שנלחמו על זכותן לתואר אקדמי בחברה פטריארכלית, זה שיעור בנחישות ששום סילבוס לא יכול להעביר. הדמעות בעיניים שלנו לא השאירו מקום לספק: הסיפורים שמאחורי החיג'אב הם סיפורי גבורה מודרניים.

סיפורים מהשטח: כשמסורת פוגשת אומץ

במעבר חד (שילווה אותנו לאורך כל היום), ביקרנו בבית הספר "אלעז'אלי". מחמד אבו מדיגם שיתף אותנו בכנות מצמררת באתגרי היומיום – בין משפחות שחוו אובדן ב-7.10 לאלומות בחברה – אבל חתם באמירה שנתנה לנו השראה לכל השנה: "אצלנו בבית הספר לא מרימים יד".

קפה, קווים אדומים וסיכומים

כדי להבין קצת יותר את השורשים, **ד"ר סאמי אבו פריח** הוביל אותנו במוזיאון המורשת "בית אשער". שם למדנו שיעור קריטי במנהגי שתיית קפה והבנו שמומלץ לעצור בכוס השלישית אחרת היחסים עם המארח הולכים למקומות פחות מוצלחים... ראו הוזהרתם.

סיימנו בפאנל מרתק בהובלתה של דנה, עם **ד"ר מוחמד נבארי ופרופ' סראב אבו רביעה קוידר**. הדיון על הזזת "קווים אדומים" כדי לקדם חברה השאיר אותנו עם יותר שאלות מתשובות, בדיוק כמו שסמינר טוב אמור לעשות.

"מה שרואים משם לא רואים מכאן"
כך סיכם אחד מהחברים לקבוצה את היום.

חאלד יקר, תודה על אירוח מושקע עד הפרט האחרון,
על הכנות ועל שפתחת לנו צוהר לעולם מלא בכאב, ביופי ובעיקר בתקווה

אחרי שהתחלנו את המסע של סמינר ינואר בסיור מרתק במרכז פסג"ה ברהט, נחתנו ביום השני של הסמינר בבית – במכון מופ"ת. אם חשבנו שהקצב יירד, גילינו שזה בדיוק הזמן להעלות הילוך.

את הבוקר פתחה **שרון** ב"בוקר טוב" שהלך ישר אל הלב (ואל הראש). היא בחרה לעסוק בנושא הטעון והמרתק של אמונה, ועוררה בנו תהיות ומחשבות על המקום שבו האמונה האישית שלנו פוגשת את העבודה החינוכית והאקדמית ובוודאי את החיים.

משם עברנו ל"זירת הביצוע". לקראת הצגת מסמכי המדיניות במרץ, **ענבר אמיר** העבירה לנו סדנת סטוריטלינג שהוציאה מאיתנו ניצוצות. למדנו איך לדחוס עולם ומלואו לתוך 4 דקות של "פיץ" – כזה שלא רק מציג בעיה ופתרון, אלא מכניס את השומע לאווירה וגורם לו להבין למה זה כל כך חשוב. תרגלנו, גמגמנו מעט, צחקנו המון, ובסוף הצגנו לחברים "פיצים" ראשוניים ומבטיחים.

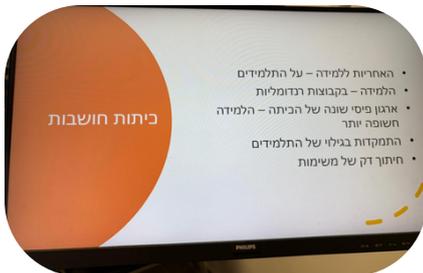
את האנרגיה הזו לקחנו להליכה דיאלוגית. תוך כדי תנועה, התחלנו לתרגם את המילים הגבוהות של מסמכי המדיניות לדימויים ויזואליים שיופיעו בפוסטרים שלנו. היה מעניין לראות איך רעיון מופשט הופך לאיור או לכותרת שתופסת את העין.

רגע לפני הסיום, **לימור** לקחה אותנו למסע בזמן ובמרחב. דרך "הסיפור הישראלי" שלה, נחשפנו לפסיפס משפחתי מרגש שבין סלוניקי, מרוקו וישראל.

הקינוח של היום היה מפתיע במיוחד: **טלי** הפכה אותנו ל"כיתה חושבת" והוכיחה שגם פתרון משוואות יכול להיות ספורט קבוצתי מהנה. הגישה, שפיתח פיטר לילידל מאוניברסיטת סיימון פרייזר בקנדה, נועדה לגרום לתלמידים להפסיק "לחכות להסבר" ולהתחיל לקחת אחריות על הלמידה שלהם. איך זה עובד? פשוט (או שלא...): נצמדנו ללוחות מחיקים בקבוצות קטנות, ומצאנו את עצמנו מעורבים עד מעל הראש בגילוי וניסוח של רעיונות מתמטיים.

מי היה מאמין שנוכל לפתור משימות מאתגרות בכזה שיתוף פעולה ובחיוך? (כן, גם אלו מאיתנו שמתמטיקה עבורם היא שפה זרה לחלוטין). **טלי** הראתה לנו שמשחק והפעלה הם לא רק "בנוס" נחמד, אלא כלי לימודי עוצמתי שמשנה את חוקי המשחק בכיתה.

יצאנו עם תובנות, עם פוסטרים בשלבי עבודה, ובעיקר עם טעם של עוד. נתראה בסמינר פברואר!

כתבו את האלומון:

גניה לביא, חותם, ויאיר הראל, המועצה להשכלה גבוהה